

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

XI. De unigenito et aliis filiis adoptivus.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

pro nomine meo larga ipsorum tribuit inopia, paupertasque largiter prodiga, accipientium culpas diluit ac minuit, diabolum elidens expellit per virtutem Evangelicæ paupertatis. » [Laudo te æternaliter, ardens Deitas, unde ego et omnia profluxerunt, et benedico te cum omnibus quæ sub te sunt, quia me sic dignatus es, Domine, consolari [me indignam creaturam. Amen.]

XI. DE UNIGENITO ET ALIIS FILIIS ADOPTIVIS.

V. 24.

PRINCEPS magnus habet sibi dilectum, et populo suo utilem, Filium; [qui] tam laudabilis et tam carissimus est quod ejus memoria et opera in omni loco Patris gloriam prædicant et extollunt. Excelsus hic princeps Deus Pater est, qui septem filios utiles et unam speciosam filiam de Matre nostra, videlicet Ecclesia, generavit. Primogenitus est frater noster carissimus, Dominus noster Jesus Christus, qui est gloria Patris et consolatio gentis, qui unus cum Patre sedet ad dexteram ejus, cui honorem immensum et potentiam contulit majestatis. Secundus filius sancti Apostoli sunt, qui pretiosum thesaurum de monte alto effossum conservarunt, de arbore primitus procreatum; quem hostes nostri de quinque partibus raptum abstulerunt, et cum thesauro cœlestes a nobis divitias excusserunt. Tertius filius sancti Martyres sunt, qui cœli viam suo sanguine resperserunt. Quartus filius sancti Doctores sunt, qui nos sua doctrina et sapientia munierunt. Succedunt sacræ Virgines divinam in se similitudinem præferentes cum aureolis, quarum pudica non teguntur capita utpote sponsarum in hoc sæculo corruptarum, [cum Dominus noster illas in superiori domus suæ loco tam gloriose juxta se collocavit, ut quidquid doloris aut gaudii terrestris ab earum mente penitus excidit.]

DE NEGLIGENTIA PRÆLATORUM ET PECCATIS SUBDITORUM
ET OBLIVIONE DEI.

CUM Dominus noster Jesus Christus, sicut promiserat discipulos, electos Apostolos, accepisset ad semetipsum,

ut essent ubi ipse est viventes, sicut et ipse vivit in gloria, cœperunt lapsu temporis magistri Ecclesiæ negligentius agere, populusque immemor multitudinis misericordiæ Dei, a mandatorum ejus aberrando rectitudine deviare. At Deus, misericors Pater omnium nostrum, electorum suorum curam gerens, uno tempore duos quasi gemellos de sponsa sua, scilicet Ecclesia, per gratiam progenuit filios, fratrum suorum fidelium in salutem. Quos genitrix Ecclesia, uberibus de cœlo tam copiosa dulcedine quæ exhauriri non potest, plenius fideliter enutrivit. Hæc sunt duo testamenta, quibus omnes Dei filii per matrem Ecclesiam educantur. [Hoc etiam locutus est Dominus noster: Nemo debet in presbyterum ordinari nisi utrumque, scilicet vetus et novum noverit Testamentum. Uno pede nemo potest ad aulam accedere, nec etiam diu in servitio stare.] Hujus matris gemini Fratrum Minorum et Prædicatorum Ordines sunt; quorum radices et origines beatissimi Franciscus et Dominicus extiterunt. Heu! quæ et quanta defecerunt, quæ isti Patres fideliter servaverunt! Quæ quanto magis deficiunt, tanto infirmatur Ordo, et citius deficiet; tamen prius a patre fideli alter nascetur filius qui suum populum non relinquet.

DE BENIGNITATE SANCTI DOMINICI AD SUBDITOS.

SANCTUS Dominicus pia devotione et fideli respectu consideravit fratres suos sapienter sine perversa observatione, et absque crudeli præsentia. Doctiores instruxit, ut divina simplicitate suam prudentiam temperarent; simpliciores vero, ut ad veram sapientiam anhelarent. Tentatorum portabat secreto molestias, *et pericula orationibus et consiliis amovebat*. Juvenibus persuadebat silentium; ut ex hoc extra disciplinati, tamen interius fierent sapientes. Debiles et infirmos piissimo consolabatur affectu, et eis remedia et necessaria diligentissime procurabat. Hinc omnes de ejus diutina gaudebant præsentia et ejus dulcis societas omnem eis laboris molestiam levigabat. Hic Ordo primis temporibus mundus fuit, simplex, et vigeat in eo [fervens Dei] charitas;

simplicitas sancta et justa, in qua Dei sapientia reperitur, sed quandoque a quibusdam despicitur et proditur, et etiam charitas extinguitur quæ ardebat. Qui in hoc Ordine prælationem tamquam tentationem suscipit, hic in Spiritu Dei et humilitate oblatam gloriam cum timorata verecundia et fidei diligentia, misericordia, adjutorio et benigno gaudio portat, vel cum omni prudentia instat ut ab hoc onere se absolvat; quia spiritale cor quietam pacem desiderat, ut parens et florens rursus in Domino requiescat.

Hos duos filios Dominus singulariter quatuor præmiis honoravit, ut de se jam non solliciti, ab hoc sæculo immaculati permaneant, omnisque labor eorum et sollicitudo ad hoc intendat, dicit Dominus, ut populus meus in sanctitate et justitia mihi serviat omnibus diebus vitæ suæ. Primus honor est quod suscipiuntur ab hominibus venerabiliter et devote; secundus est adjutorium fidei Dei, quod in choro magnifice sustentantur; tertius est sanctissima sapientia, ex divina effluens veritate, qua uberius irrigantur; quartus est auctoritas utilissima, qua in universali Ecclesia fulciuntur. Fovendi sunt igitur pie a maioribus suis fratres; quia durum, impium et crudele multique labores sine pietate impositi, multa suscitare discrimina consueverunt; [de quibus nunc oportet me silere].

XII. DE SANCTA ELIZABETH ET DE SANCTIS DOMINICO ET FRANCISCO CONFESSORIBUS.

V. 31.

CONSIDERANS excellentiam sanctitatis et magnitudinem humanæ fragilitatis admiratione multa suspensa stupui, cogitans quomodo beata Elizabeth tantæ virtutis meritum et dignitatis præmium consecuta sit, cum productior ætas ejus non fuerit in hac vita. Et dixit mihi Dominus: « Nuntiorum est expedita agilitas, qua cursim levi celeritate explicent vias suas; Elizabeth direxit nuntiam ad miseram incontinentiam fluidas, superbia erectas, vanitate dissolutionis dissipatas, in castris et alibi constitutas. Quarum in famis et abominanda conversatio tristi æternoque supplicio fuerat deputanda.